

MORGEN GAAN WE NAAR DONALD DUCK!

Een vrolijk toneelspel in drie bedrijven

door

PETER VAN DEN BIJLLAARDT

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **MORGEN GAAN WE NAAR DONALD DUCK!** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **PETER VAN DEN BIJLLAARDT** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 2018 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **7** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

Samenvatting van: **Morgen gaan we naar Donald Duck!**

(4 vrouwen, 3 mannen)

Ronald, Emma, Marco en Pinkie hebben met z'n vieren een huis gekocht. Tijdens de verhuizing ontdekken ze dat er door de vorige bewoner in de boekenkast een DVD is achtergelaten. Als ze die afdraaien komt er ineens een man met een clownsmasker in beeld, die hen - in rijmende vorm - vertelt dat er in het huis geld verborgen ligt.

Lonneke, de zus van Ronald, een verstandelijk beperkte vrouw komt er achter waar het geld verstopt ligt. Ze zijn er blij mee, maar krijgen er ook ruzie over, omdat ze niet weten of ze het geld nu kunnen houden én... omdat Emma het aan een goed doel wil schenken. Verder hebben ze een ontzettend nieuwsgierige buurvrouw, die hen op een hele geniepige manier probeert uit te horen, of ze het geld al hebben gevonden.

En in het laatste bedrijf verschijnt er een hele beleefde en zenuwachtige oudere heer, die achteraf de criminele vader van de buurvrouw blijkt te zijn. Hij belt 's ochtends heel vroeg bij hen aan en weet ze zover te krijgen dat ze hem vertellen dat ze het geld hebben gevonden. Dan verandert hij in een onbeschofte rotzak, die nergens voor terugdeinst. Hij en zijn dochter konden niet achter het raadsel van de rijm komen, waar het geld verstopt was. Vandaar dat ze de DVD in de kast hadden gelegd.

Nu deze twee er achter zijn dat de nieuwe bewoners het geld hebben gevonden dreigt hij met een pistool het verstandelijk beperkte zusje van Ronald dood te schieten, als ze niet onmiddellijk het geld tevoorschijn halen.

Maar Lonneke heeft echter niet alleen het geld verstopt, maar is ook de hele nacht bezig geweest alle honderd-eurobiljetten uit krantenpapier te knippen, die ze in plaats van het echte geld in de schoenendoos stopt.

De rotzak gaat er dus, samen met zijn dochter met het nep-geld vandoor en laten de anderen met het fortuin achter.

Een eigentijds geschreven stuk, met veel humor en verrassende scenes.. Af en toe behoorlijk aangrijpend, omdat de rol van het verstandelijk beperkte meisje/vrouw Lonneke een uitdaging is voor iedere actrice, met het verlangen om een hele mooie rol op geloofwaardige wijze neer te zetten...!

Morgen gaan we naar Donald Duck!

Een vrolijk toneelspel in drie bedrijven
Voor 4 vrouwen en 3 mannen

Door

Peter van den Bijllaardt:

SPELERS:

Lonneke – Is geen leeftijd aan verbonden. Ze mag 18 jaar zijn, maar ook 50. Ze is een verstandelijk beperkte vrouw, met het verstand van een kind van 10. Ze gedraagt zich het hele stuk door een beetje *warrig*. En praat heel erg monotoon, met onderbrekingen die steeds even lang duren. In alles wat ze doet is ze echter bloedserieus. Maar als het er echt op aankomt weet ze met hele slimme oplossingen te komen. Ze heeft een hele grote bril op, met een fel gekleurd montuur. Die schuift ze keer op keer met haar wijsvinger, via haar neus omhoog.

Emma – 30/45 Jaar. Dichteres. Een zelfbewuste, intelligente vrouw. Zeer creatief. Heeft een afschuw van geld, krijgt het koud als ze inspiratie heeft en bezit een hoogstaand gevoel voor humor.

Ronald – 45/55 Jaar. Steward bij een vliegmaatschappij. De broer van Lonneke. (*ouder of jonger, dat mag beiden*). Een intelligente man. Buitengewoon

bezorgd om zijn zusje.

Marco – 35/50 Jaar. Kledingontwerper. Heel erg familiair. Hij praat ook een beetje als een kledingontwerper. Met vaak *schat* en *lieverd* op het eind. (*Al zijn teksten zijn hierop aangepast*). Daarbij is hij ook nog ontzettend nieuwsgierig. Maar raakt wel gauw in paniek, als er zich een situatie voordoet die penibel is. Heeft een apart soort gevoel voor humor.

Pinkie – 18/55 Jaar. Actrice. Vrolijk type, beetje impulsief. Dol op geld. Gevoel voor humor.

Sally – ca. 30/45 Jaar. Buurvrouw. Een dom volkstype dat helemaal nergens mee zit. Praat met een plat dialect, uit de streek waar het stuk gespeeld wordt. Gebruikt heel vaak het stopwoordje: *jóh...!* (*maar dit mag ook door een ander worden vervangen*). Ze heeft een schelle lach, die ze heel vaak laat horen.

Karel – ca. 55/70 Jaar. Vader van Sally. In het begin een wat nerveuze, uitermate beleefde man. Later een zelf ingenomen rotzak.

DECOR:

In de hoek van de rechterwand is de deur naar de hal, die naar binnen opendraait. Op 1 meter daarvandaan staat een kleine dressoir, waarop een stereo-unit staat, met aan iedere kant een speaker box. Deze unit is aangesloten, omdat men er, gelijk bij het begin van het eerste bedrijf muziek uit hoort komen! Op het dressoir liggen 2 kunstvoorwerpen in bobbeltjesplastic verpakt. Naast het dressoir, iets van de wand af staat, een beetje schuin een tv tafel, waarop een tv, met eronder of ernaast een DVD speler. Deze hoeven niet aangesloten te zijn, omdat wat de spelers op het scherm zien, niet door het publiek kan worden waargenomen. Het gaat alleen om de geluiden, die men via de boxen in de zaal kan horen.

Tegen de achterwand staat een grote boekenkast. Op de bovenste plank ligt, in een kartonnen hoesje een DVD. In de kast staan een heleboel boeken en enkele kleine grappige hebbedingetjes. Rechts, 1 meter van de kast vandaan staan 2 verhuisdozen naast elkaar, waarop een groot origineel olieverfschilderij staat (*Dit schilderij is abstract geschilderd, met veel schreeuwende kleuren door elkaar heen...*) Erboven is een spijker in het paneel geslagen. En tussen de boekenkast en de 2 dozen staan rechtop een stuk of wat dozen, die al in elkaar zijn geklapt. Tegen de linkerwand aan staat (een ietsje schuin) een 3-zitsbank, met haaks daarop een 2-zits. Ertussen staat een staande schemerlamp. Deze hoeft ook niet

aangesloten te zijn. Voor de 2 banken staat een salontafel, waarop 5 grote stapels boeken staan. Naast de tafel staat een openstaande verhuisdoos, waarin nog maar één klein stapeltje boeken zit.

Links naast de boekenkast staan ook enkele in elkaar geklapte verhuisdozen. In de geopende verhuisdoos, die voor de boekenkast staat zitten de koffiebekers en enkele grote dunne glazen attributen. En iets zwaars, wat Lonneke kan gebruiken om ze te laten breken, wat in de zaal goed te horen moet zijn.

KLEDING

Alle kleding, die de spelers dragen wordt bij hun opkomst door mij beschreven. Dit is alleen maar een indicatie. Ik zeg altijd: *draag, waarvan je vindt dat het lekker zit en waarin je je volledig op je gemak voelt. Maar blijf de karakters van de rollen scherp in de gaten houden.*

BIJZONDERHEDEN:

De deurbel is een overdreven harde zoemer.

In de boekenkast ligt op de bovenste plank een DVD. Als deze wordt afgespeeld kijken allen naar het tv-scherf, omdat daar een man op verschijnt met een clownsmasker op. *(Het publiek kan dit niet zien... Zij horen alleen maar de muziek, die men vooraf hoort en daarna de sprekende man).* De geluidsman zorgt, in samenwerking met degene, die de afstandsbediening van de DVD-recorder bediend voor het geluid. Dit dient men goed te repeteren, want de DVD-recorder wordt enkele malen stop gezet en er wordt voor- en achteruit gespoeld.

Achter de 2-zitsbank ligt een plank, waarmee men het geluid kan maken, alsof er een luik wordt opengemaakt en weer dicht.

KORTE SCENE VAN HET BEGIN:

ZAALLICHT UIT

Het stuk speelt zich in de zomer af.

Op toneel wordt langzaam, via de stereo-unit een woest Rock and Roll muziekje opgevoerd tot flink hard. Dit blijft zo, tot Emma het zachter heeft gezet.

DOEK

EERSTE BEDRIJF

Marco: *[Heeft een lichte zomerbroek aan en een pastelkleurige pullover. Hij tilt het grote olieverfschilderij van de 2 verhuisdozen omhoog en kijkt rond]* Waar kunnen we dit nou es hangen?

Emma: *[op]* Heeft een schreeuwend Bermudashort aan en een wijd T-shirt. *Harde stem*] Zeg, waarom staat die muziek zo hard? *[zet de muziek zó zacht dat het, voor het publiek niet langer storend is. Kijkt naar het schilderij]* Je bent toch niet serieus van plan om dat wanstaltige product hier in deze kamer op te hangen hè?

Marco: Zeg, weet jij wel wat dit schilderij gekost heeft?

Emma: *[pakt een stapel boeken van de tafel]* Iets wat veel geld heeft gekost hoeft niet altijd mooi te zijn Marco. *[ze zet de boeken in de kast]*

Marco: Nou, mijn oma zei altijd... Schoonheid, jongen... Dat ligt in het oog van de aanschouwer.

Emma: En mijn oma zei altijd... *[Deurbel. Zachtjes lachend, vinger eigenwijs in de lucht]* Als er iemand aanbelt moet je altijd onmiddellijk open doen, kind. *[Af. Marco zet het schilderij weer op de 2 dozen, doet enkele passen achteruit en bekijkt het kritisch]*

Sally: *[Op. In een hele opzichtige, strakke felgekleurde kleding. Bv. hard paarse laarzen]* Joh hé! Wat 'n bende hier, joh. *[Loopt met uitgestoken hand op Marco af]* Ik ben Sally van hiernaast. *[Kijkt rond]* Dan heeft die ouwe zwerver dit huis dus toch verkocht. *[Schudt haar hoofd]* Joh! Dat had ik nooit gedacht.

Marco: Zeg, met die ouwe zwerver?... Bedoel je daar soms meneer Van Dijk mee?

Sally: Ja, één en dezelfde. Die gozer hep in deze wijk vijf pande, joh. De mijne is ook van 'm. Dus dan is 't 'm toch gelukt.

Marco: *[achterdochtig]* Zeg, is er soms iets mis met dit huis schat?

Sally: *[geeft Emma een elleboogstootje]* Joh, hij noemt me al schat.

Emma: O, dat betekent niets, hij noemt iedereen schat.

Sally: *[beetje teleurgesteld]* O...

Emma: Of lieverd.

Sally: O ja joh? *[kijkt nu met andere ogen naar Marco]* Nou ben ik vergeten wat je aan me vroeg.

Marco: Of er soms iets mis is aan dit huis.

Sally: O ja. Nou, da's 'n heel lang verhaal, joh. En ik weet zeker dat jullie helemaal geen zin hebben om daar nou naar te luisteren. *[Marco opent zijn mond, maar*

Sally kijkt naar de boeken op tafel] Wat 'n boeken hebben jullie hier, joh!
[loopt naar de kast] Ja, jullie zijn natuurlijk alles op z'n plekkie aan het zetten.
 Wat een boeken hebben jullie hier zeg.

Marco: Nou, ik zou toch graag van je willen horen waarom je zo verbaasd was dat dit huis toch nog verkocht is.

Sally: Zég? Jullie hebben vast nog geen koffie gehad. Wil ik het zetten? Hep-pik zo gedaan hoor.

Lonneke: *[Op met een dienblad, waarop een grote thermoskan met koffie, melk, suiker en lepeltjes. Ze is gekleed in een witte zomerbroek vol met vrolijk gekleurde hartjes en een T-shirt, waarop een lollige afbeelding staat. Fluorescerend gekleurde sportschoenen. Vuurrode honkbalpet op]* En toen was 'r ineens... heerlijke koffie.

Sally: Hé, kijk nou joh! Nóg ééntje. Gezellig. *[ze pakt het dienblad van haar over, zet het op tafel en geeft Lonneke een hand]* Hai, ik ben Sally. Sally van hiernaast. Ik wou net vragen of jullie koffie wouwe, maar ik zie dat jij al hep gezet joh.

Lonneke: Ik ben Lonneke... Wil je ook 'n kopje?

Sally: Tuurlijk joh! Koffie heppik nog nooit afgeslagen *[ploft lachend op de 2-zits]*

Lonneke: Alleen hebben we de... bekers nog niet gevonden.

Marco: Maar die zou jij toch in de keuken gaan zoeken, schat?

Lonneke: Ik heb gezocht... Maar ik kon ze... niet vinden.

Marco: Maar hoe wil je dan koffie drinken, schat?

Emma: Wacht-es even, ik ben die krenge net ergens tegengekomen. *[Kijkt in een verhuisdoos]* Hier heb ik ze al. *[Pakt er 4 bekers uit, zet ze op tafel en gaat zitten. Lonneke schenkt ze vol]*

Marco: *[Gaat zitten]* Hoelang woon jij al hier, schat?

Sally: O, alweer 'n jaar of vijf. Nee ik lieg! Pas vier. 't Eerste jaar met André. Maar dat was helemaal niks, joh. Die gozer verbruikte al zijn energie op de sportschool. En zeven keer per week vinnik wel 'n klein beetje weinig. *[tot Marco]* Jij niet-tan?

Marco: Hè? *[Kijkt Emma even aan]* Oóóóóó! Nou, ik eh...

Sally: Jij lijk me anders geen gozer die d'r nie-van-hou. *[geeft Marco een stoot in zijn zij]* Zit ik d'r naast, of zit ik d'r naast? *[moet hier heel hard om lachen]*

Lonneke: Wil je suiker en... melk in je koffie?

Sally: Néé joh, ik drink dat spul zwart, dank-ie-wel. *[krijgt haar beker toegeschoven]* Gijs! Dát was 'n lieverd. Joh, daar heb ik zes maanden lang toch 'n lekkere tijd mee gehad. Niet te wéinig joh. Maar hij was wel verschrikkelijk onhandig. Liet altijd en eeuwig álles uit z'n pote vallen. Mij ook soms. *[gilt het weer uit]* Maar gelukkig ken ik d'r tegen. *[Slaat hard op de zijkant van haar dij]* Vlees genoeg, zou ik zo zeggen. Toen kwam Jopie. Joh, dát was me toch 'n

zeurpiet. Niet te weinig! Wat kon die jonge zeure, zeg. En altijd in bed. Had ik er vreselijk veel zin in, ging die luhannes legge zeuren over z'n koppijn. Had meneer geen zin d'rin. Had meneer weer es koppijn. En als ik ergens een rothekel aan hep dan is dat wel aan zeurende knulle, die op de verkeerde momenten koppijn hebben. *[neemt een slokje. Tot Lonneke met een vals lachje]* Joh hé! Lekker koffie, hoor meid. *[Lonneke kijkt haar met een zwakke glimlach aan]* Toen heb ik nog 'n tijdje met Jaap gerotzooit. Maar dát was 'n rare gozer, joh! Had nooit zin om uit te gaan. Zei ik: **Zullen we naar de discotheek, gaan, Jaap?** Zei-ie... *[Imiteert een zeurende mannenstem]* **Daar hep-pik nie-zo'n zin in.** *[Eigen stem]* **Zulle we dan 'n bioscoopie pikke?** *[Zeurende stem]* **Ik heb nie-zo'n zin om naar de bios te gaan.** *[Eigen stem]* **Vroeg ik 'm waar-ie dan wel zin in had.** *[Zeurende stem]* **Ik wil gewoon 'n keertje thuisblijven en 'n boek lezen.** *[Eigen stem. Geeft Marco weer een por in zijn zij. Die schuift meteen een eindje bij haar vandaan]* **Joh! Nou vráág ik je? 'n Bóek lezen? Welke gozer...** *[Zet overdreven ver haar borst op]* **...heb met mijn in-z'n-buurt nou zin om 'n bóek te leze?**

Marco: Jij leest zeker nooit boeken, hè schat?

Sally: Joh, schei uit! Ík? 'n Bóek lezen? Schéi asjeblijf uit joh! Daar hep-pik toch allemaal geen tijd voor, joh!

Lonneke: Ik heb 'n heel... mooi prentenboek.

Sally: *[Kijkt haar even aan. Met een vals lachje]* O ja, joh. Wat fijn voor je.

Lonneke: Maar ik kan... niet lezen.

Sally: O nee, joh? Hep-pie dat nooit geleerd, dan?

Lonneke: Ik heb 't... nooit geleerd.

Sally: Joh, éch-waar? Nooit geleerd? *[vals lachje]* maar je ken hele lekkere koffie zetten. O zo! En dat is toch ook iets om trots op te zijn.

Emma: En met wie woon je nu samen?

Sally: Met helemaal niemand. Ik hep effe pauze genomen, joh. Zo af en toe moet je dat doen, anders kom je nog in 't ziekehuis terecht. *[gilt het uit]* O, hoor mij nou. *[zuchtend]* Maar ik mis 't wel hoor. Zo'n lekker blote gozer tegen je an. Vooral 'sogges is dat heel lekker joh! Lepeltje an lepeltje legge. *[zuchtend]* Maar nou fff niet. Ik moet het nou fff zonder ontbijtje doen.

Lonneke: Ik maak hier altijd... het ontbijt klaar.

Sally: Joh, wat leuk hé!

Emma: Zeg Sally...

Sally: Zeg 't es meid?

Emma: Jij maakte daarnet een opmerking die ik niet helemaal begreep. Je zei zoiets als... Maar dan heeft die ouwe zwerver dit huis dus toch verkocht. En toen keek je er heel verrast bij. En zei je... Dat had ik nooit gedacht.

Sally: Heb ik dat allemaal gezegd joh?

Emma: Ja, dat heb je allemaal gezegd. Ik heb een heel goed geheugen, wat dat

betreft.

Marco: En ik heb dat ook gehoord. Dus vertel ons nu maar eens, wát is er nou precies mis aan dit huis?

Sally [*Kijkt hen een voor een even aan. Haalt heel diep adem*] Nou, dan zal ik 't jullie maar vertellen... [*Schuift iets naar ze toe. Met een overdreven samenzweerderig stemmetje*] Die knaap... Die gozer die hier voor jullie woonde dus... Die hep hier maar heel kort gewoond.

Marco: Wat is heel kort?

Sally: Twee maandjes. Geen dag langer. Joh, 't is normaal dat je in 't begin effe kennis maak met je bure. Maar niks, náda, helemaal niks, joh! Nou, in ellek geval, die gozer die hier hep gewoond is een maand geleden gekíld.

Marco: Ge... wát?

Sally [*maakt een kort handgebaar, dat haar keel wordt doorgesneden*] Vermoord. 'n Koppie kleiner gemaakt, zeg maar.

Emma [*grote verbaasde ogen*] Hier?... In dit huis?

Sally: Ja. In dít huis!

Emma: Ahá! [*begint langzaam te knikken*]

Marco [*grote verbaasde ogen*] O, wat eng. Vermóórd? Híer? In óns huis?

Emma [*nog steeds knikkend*] Nou begrijp ik die lage prijs voor dit huis.

Sally: Ja, die sluwe smiecht van 'n Van Dijk wilde dit huis natuurlijk zo snel mogelijk kwijt joh! Voordat de kopers erachter kwamen dat d'r hier een gruwelijke moord was gepleegd.

Marco: [*Kijkt Sally even aan*] Hoe gruwelijk, als ik vragen mag?

Sally: Joh! Óveral zat bloed. [*Emma, Marco en Lonneke kijken rond*] Ja, niet hier in deze kamer. In de badkamer. Joh, díe was helemaal róód! Alles zat onder 't bloed daar. Maar die hep Van Dijk helemaal schoon laten maken.

Marco: Nou, ik weet niet of ik het nog wel zo leuk vind om hier te wonen Emma.

Emma: Wat maakt dat nou uit? Die moordenaars hebben hier nu niets meer te zoeken. Wat voor 'n man was 't eigenlijk? Die hier vermoord is, bedoel ik?

Sally: Joh! Dat was volgens mij 'n crimineel van de ergste soort. 'n Hele kwaai was dat. Ik ben 'm één keertje op straat tegengekomen. En daar op straat vertelde hij me doodleuk dat-ie verwachte vermoord te gaan worden.

Emma: [*Verbaasd*] Een wíldvreemde man... die je nog nóóit eerder had ontmoet vertelt jou... óp straat... dat hij vermoord gaat worden?

Sally: Ja, éng, hè? [*Samenzweerderig*] Hij zei me... dat-ie hoogstwaarschijnlijk vermoord zou worden... En dat hij daarna... zijn huis weer zou komen bezoeken.

Marco: Hè, doe niet zo eng, meid.

Emma: [*Kort blazend lachje*] Nadat hij is vermoord?

Sally: Ja, vraag me-nie hoe dat ken. Ik zeg-gie alleen maar wat hij me-zei.

Emma: [*Achterdochtig*] En dat vertelde hij je zo maar doodleuk op straat?...

Toen hij jou voor de allereerste keer ontmoette?
Sally: Ja joh! Dat zeg ik toch. Óp straat. Vlak voor dit huis. Éng, hè?
Lonneke: Ik vind 't... wel spannend.

NOG EEN KORTE SCENE UIT HET EERSTE BEDRIJF:

Emma: O, het is dus 'n lekker ingewikkeld stuk.

Pinkie: Ja en nee.

Ronald: Is het 'n grote rol, die je hebt, schat?

Pinkie: Ja en nee.

Marco: Nou, lekker helder allemaal, schat.

Ronald: Wat betaalt 't?

Pinkie: Dat hoor ik morgen pas.

Emma: Waarom vertellen ze je dat niet meteen?

Pinkie: De producent komt morgen pas langs. Morgen hoor ik wat ik per week ga verdienen.

Lonneke: *[Vinger eigenwijs in de lucht]* Da's dus weer... poen in het laatje. *[de anderen kijken haar even aan en beginnen dan onbedaarlijk hard te lachen. Lonneke kijkt ze één voor één aan en snapt er niets van]*

Ronald: *[Nog een beetje nalachend]* Ze bedoelt hiermee *money in the pocket*. Ik heb dat voor haar vertaald, toen ze het op de tv hoorde. *[Hij pakt het script]*

Pinkie: Ik heet Dorothy in dat stuk.

Ronald: *[Bladert er wat doorheen. De naam overdreven Engels uitsprekend]* Dorothy, Dorothy. Ah, hier. *[Begint met een overdreven diepe zwoele vrouwenstem te lezen]* Toen jij me gisteravond in m'n armen nam, Anthony ... was 't alsof de hemel openbrak en de zon voor de warmte zorgde waar ik al zo lang naar verlang.

Pinkie: *[Zachtjes lachend]* Ja en aan die Anthony heb ik in dat stuk afschuwelijk de pest. Maar ik moet lief voor 'm zijn omdat hij me een alibi kan verschaffen voor het tijdstip dat ik de juwelen heb gestolen.

Ronald: *[Met een overdreven warme mannenstem]* Ik ben blij dat ik wat voor je mag betekenen, Dorothy. *[zwoele vrouwenstem]* O, Anthony... Zou je me nog eens in m'n armen willen nemen. *[iedereen lacht zachtjes. Lonneke kijkt Ronald met grote niet begrijpende ogen aan. Eigen stem]* Tjonge, jonge wat je allemaal niet moet doen in dit stuk. *[Lezend]* Dorothy op. Ze draagt een sexy doorschijnende negligé. Anthony rookt op de sofa een pijp en kijkt op als ze binnenkomt. Hij loopt langzaam op haar af. En terwijl hij mysterieus

glimlacht streelt hij haar schouder. Ongemerkt laat hij een bandje van haar negligé van haar schouder glijden. Dorothy zegt: *[Zwoele vrouwenstem]* O, Anthony... Ik wist niet dat je nog op was. *[Eigen stem]* Anthony weet niet goed raad met de situatie. Hij kucht. *[Kucht overdreven hard en lang]* Dorothy laat ongemerkt het tweede bandje van haar schouder glijden. *[Pinkie begint met grote ogen Ronald aan te kijken. Marco kijkt net zo. Emma heeft reeds door dat Ronald de boel in de maling neemt]* Ze staat nu volkomen in haar blootje voor Anthony.

Pinkie: *[Lachend]* Dat staat er niet. Dat stáát er niet!

Ronald: *[grijnzend]* Maar 't klonk wel goed hè? En het zou het stuk zeker ten goede komen. Wat 'n oubollige teksten allemaal zeg. Zeker vertaald uit het Engels? *[Kijkt op de eerste pagina]* Ja hoor. Een zekere *[overdreven uitsprekend]* Graham Matthews heeft 't geschreven. *[hij gooit het script op tafel]*

Pinkie: Jóh, ik ben al blij dat ik 'n rol heb. In dit wereldje mag je niet al te kieskeurig zijn.

Emma: *[Staat met de laatste stapel boeken van de tafel in haar handen]* Ja, jongens, als we nou es met z'n allen even de klauwtjes uit de mouwtjes steken, hè. Ik ben hier nou nog maar in m'n eentje aan het opruimen. *[Zet de stapel boeken op de plank waar de DVD ligt]* Hé, wat ligt hier nou? *[Voelt met haar hand en pakt de disk, die in een kartonnen hoesje zit]* Wat is dit nu?

Ronald: Zo te zien een DVD.

Emma: Ja, dat zie ik ook wel. Maar wat doet-ie in deze kast.

Marco: Zal Lonneke er wel in hebben gelegd. *[Lonneke schudt haar hoofd]*

Emma: *[Bekijkt de DVD]* D'r staat nergens iets opgeschreven.

Ronald: Zeker van de vorige bewoners.

Marco: *[met grote genietende ogen]* O, die moeten we opzetten. Wie weet wat we dan te zien krijgen.

Emma: Gluurder.

Marco: *[pakt de DVD uit haar handen, stopt hem in de recorder en zet met de afstandsbediening de tv aan. Klein beetje opgewonden]* O, straks staan er hele intieme dingen op. *[als hij de DVD met een andere afstandsbediening aan heeft gezet hoort men alleen geruis]*

Ronald: Nou, zo te zien staat er alleen maar sneeuw op.

Marco: Ik zal 'm wat harder zetten. *[Hard geruis]*

Pinkie: Spoel es 'n stukje door. *[Marco maakt enkele handelingen met de afstandsbediening. Nu een oorverdovend hard gezang van Pavarotti! Hij zet het geluid meteen zó zacht dat het niet langer stoort]*

Pinkie: Hè, gétsie! Een operazanger.

Marco: Da's Pavarotti. Best wel mooi. We laten het opstaan. Als er dan nog iets interessants komt zien we het wel. Waar is m'n schilderij? *[Pakt het en kijkt*

naar de spijker] Hé, daar zit een spijker. [hij hangt het schilderij eraan en doet 2 passen achteruit] Dat hangt daar prima, als zeg ik het zelf. Wat vinden jullie?
Emma: Pure muurvervuiling.

Ronald: Ik ga even douchen. Daarna kom ik jullie helpen. Staat er nog veel in de keuken, Lonneke?

Lonneke: Nog drie... grote dozen.

Emma: Moet jij niet gaan slapen dan?

Ronald: Zeker met muziek van Pavarotti en jullie lawaai. Nee, ik duik er vanavond vroeg in. *[Loopt naar de hal. Er klinkt ineens hele vrolijke Zuid Amerikaanse carnavalsmuziek. Iedereen kijkt lachend naar de tv. Pinkie zet het geluid harder en begint te dansen]*

De anderen beginnen ook te dansen. De doos, waarin enkele kleine vaasjes zitten wordt door Pinkie opengetrokken en ze gooit baldadig en lachend een vaasje naar Ronald. Die schrikt zich rot, maar weet het toch op te vangen. Hij gooit het lachend naar Emma, die het in de boekenkast zet. Een tweede vaasje gooit Pinkie naar Marco. Die gooit het éénmaal in de lucht en gooit het daarna lachend achter zijn rug om naar Emma. Deze handelingen gaan nog even door - dânsen en kleine attributen naar elkaar góóien! Lonneke wil al die tijd meedoen, maar niemand gooit iets naar haar. Ze doet haar uiterste best om ook iets op te vangen en loopt, met haar handen ver in de lucht op een neer. Als ze eigenhandig iets uit de doos wil halen houden de anderen haar tegen. Op datzelfde moment is de muziek ineens afgelopen.

Marco: *[kijkt naar de tv]* Moet je nou-es zien?

Pinkie: Een clowns masker. *[Iedereen kijkt naar de tv. 5 seconden gebeurt er helemaal niets. Dan klinkt er een sinistere mannenstem] Iedereen is dood... Behalve één... We waren met ons zessen, o dear, o dear.. Maar vijf van ons zijn er nu niet meer... [pauze van 5 seconden. Iedereen kijkt elkaar, op zijn eigen manier aan. Steeds als de stem weer begint te praten kijken ze naar de tv, om in de steeds terugkomende pauzes naar elkaar te kijken. Stem] Wie is er over? Is het een man, of is het een vrouw?... Komen we er nooit achter, of weten we het gauw?... Één ding is zeker... Één ding telt... Het gaat... om een heleboel geld... [pauze van 5 seconden. Stem] Verstopt in deze kamer... Wáár, o wáár?... Zit het hier, of zit het daar? Één ding is zeker... Je zult moeten zoeken... In alle gaten, in alle hoeken... O... Hoe zal men mij vervloeken... [pauze van 5 seconden. Stem] Nou, goed dan... één gebaar... Het heeft iets te maken met een... blaar! [Dan klinkt er een zéér luguber lachje. Daarna klinkt er weer vrolijke carnavalsmuziek. Iedereen kijkt elkaar verbaasd aan. Ronald zet het geluid zachter]*

Marco: Wat is dít nou?

Ronald: Dat was een soort rijm.

Emma: Volgens mij haalt iemand een grap met ons uit. En dan dat rare clownsmasker.

Marco: Nou, dit is volgens mij bittere ernst, hoor. Daar klonk die stem veel te sinister voor. En dan nog dat lugubere lachje erachteraan.

KORTE SCENE UIT HET TWEEDE BEDRIJF:

Ronald: Ik heb vannacht zo gek gedroomd.

Pinkie: *[geamuseerd]* Dat schijnt bij jullie in de familie te zitten.

Ronald: Ik droomde dat we met z'n allen onder een grote boom zaten en aan alle takken hingen DVD 's. En vanaf alle takken klonk die keiharde carnavalsmuziek van gisteren. Ineens stopte de muziek en was die stem er weer. Vanaf alle kanten gilde die stem ons toe.

Pinkie: Wat gilde hij dan?

Ronald: Dat we doodgingen.

Marco: Och, uiteindelijk gaan we allemaal een keer dood, schat. Ik hoop niet dat Lonneke de thee te sterk maakt. Ik haat sterke thee, zo vroeg in de ochtend.

Pinkie: Heb jij gedroomd dat wij dóódingen? *[men hoort de vrolijke carnavalsmuziek]*

Pinkie: O, daar heb je die zenuw muziek weer.

Marco: En nou? Wat wil je nou?

Ronald: Heb geduld. Vannacht in mijn droom hield de muziek ineens op en begon die stem opnieuw te praten.

Pinkie: *[de muziek stopt abrupt]* Hé, nu stopt de muziek ook.

Marco: Kijk, daar heb je die clown weer.

Ronald: Hou fff je kop, jij!

Stem: *[klinkt weer even sinister]* **Wanneer het geld is gevonden, heeft men geluk gehad...**

Ronald: *[zet de recorder meteen stop]* Dit bedoel ik. Die droom heeft mij ervan overtuigd dat er meer op deze DVD staat. Iedereen nu graag fff stil. *[hij spoelt weer een klein stukje terug en zet de DVD weer aan. Weer heel even muziek]*

Stem: **Wanneer het geld is gevonden, heeft men geluk gehad... Want één van ons, man of vrouw... zorgt voor intens berouw... Want hij of zij die met dit geld weg wil lopen... [met een nóg sinistere ondertoon] ...zal het met de dood bekopen... [Dan weer die lugubere lach en... ruis]**

Ronald: *[maakt weer enkele handelingen met de afstandsbediening. Harde ruis]*

Nee, alleen maar ruis. *[zet de recorder stop en kijkt de anderen aan]* En daar heb ik vannacht van gedroomd.

Pinkie: Ik kan me leukere dromen voorstellen.

Marco: Dus als ik het goed begrijp en we besluiten het geld te houden dan worden we met de dood bedreigd.

Ronald: Nee, dan heb je 't níet goed begrepen. Hij zei... We zullen het met de dóód bekópen. Dat zei hij. Dat is geen dreigement, maar meer een vaststaand feit.

Pinkie: *[vrolijke baldadigheid]* So what? Dat zijn alleen maar loze woorden van een of andere zielenpoot met een clownsmasker op.

Marco: Ik vind dat we het geld terug moeten geven aan de rechtmatige eigenaar?

Pinkie: *[strijdlustig]* En wíe is dat dan wel, lieve schat?

Marco: Nou, de vorige bewoner van dit pand.

Pinkie: Die is... dó-hóód!

Marco: O ja. Maar de móórdenaar niet!

Pinkie: En die wil je dat geld gaan geven. Ben jij wel helemaal goed bij je hoofd? We praten er niet meer over, we houden de poen gewoon. Die vent weet niet eens niet dat wé 't hebben gevonden.

Marco: *[met een angstig stemmetje]* Maar als hij dan langs komt? O, ik vind dit allemaal maar doodeng, hoor.

Ronald: Ja, sorry hoor Pinkie, maar Marco heeft wel een klein beetje gelijk. Die moordenaar kan op dit moment al op weg naar ons toe zijn. *[Marco kijkt Ronald angstig aan]* Ik vind ook dat we iets zorgvuldiger met deze kwestie moeten omgaan.

Marco: Nou, ik ben blij dat er nog iemand zo over denkt. Want ik heb geen zin al zo jong te sterven.

Emma: We moeten al dat geld gewoon aan een goed doel geven.

Pinkie: Zeg, als jij weer eens lekker ging dichten Emma.

Ronald: *[Hoofdbeweging, richting Emma]* Hoelang is die al op?

Emma: Ik ben al vanaf drie uur op. *[Gooit haar blocnote en pen op tafel]* Door al dat domme gelul van jullie ben ik mijn inspiratie kwijt. En ik heb het vréselijk warm. *[Gooit de spreid van zich af en begint alles, op haar short en T-shirt na uit te trekken. De anderen gaan met hun gesprek door, maar af en toe schiet iemand in de lach, om wat ze allemaal uittrekt. Ook wordt Emma af en toe door een van de anderen geholpen als ze iets niet uitkrijgt. De kleren gooit ze op een hoop op de bank]*

Pinkie: *[bestraffend]* Emma?... We hebben 28.000 euro onder de grond gevonden. Dat geef je toch niet zomaar weg aan een goed doel.

Marco: Ik vind het bedrag wel weinig vinden hoor. In die doos leek het veel meer. Van mijn deel kan ik echt geen nieuw autootje kopen.

Pinkie: Maar wel een leuk tweedehandsje.

Marco: Hoeveel krijgen we ook al weer per man?

Pinkie: 5600 euro de man.

Marco: *[met weer dat angstige stemmetje]* Maar als je een kopje kleiner bent gemaakt heb je daar helemaal niks meer aan.

Pinkie: Ja, als ik nog 'ns opgevrolijkt wil worden kom ik naar jou toe, goed?

Marco: Ik blijf het allemaal heel erg ráár vinden, hoor.

Ronald: Wat blijf jij dan allemaal heel erg raar vinden?

Marco: Nou... dat jij over die man hebt gedroomd... En dat die hij ons, in jouw froom waarschuwt dat, als we het geld houden we er geen plezier aan beleven.

Ronald: Geen plezier aan beleven? Hij is van plan ons daarvoor af te maken.

Marco: Hè, zeg toch niet steeds van die nare dingen.

Pinkie: Hebben jullie er wel eens bij stil gestaan dat die doos met geld al een eeuwigheid onder deze vloer kan liggen.

Marco: Ja, d'r zat viezigheid genoeg op.

Ronald: Dat heb je na een week al, jongen. En in 2002 hebben we de euro gekregen. Dus zo oud is dat geld nou ook weer niet. Maar stel nou eens. Ik zeg stél... nou eens dat dat geld er al, al die jaren ligt. Wat wil je daar dan mee zeggen?

Pinkie: Nou... dat die lamzak, die dat geld hier heeft verstopt hier niet is vermoord... *[kijkt de anderen op mysterieuze wijze aan]* En dat de móórdenaar ook helemaal niet kan weten dat het geld híer onder de vloer lígt. *[kijkt de anderen nu met een triomfantelijke grijns aan]*

Ronald: *[zuchtend]* Jij vergeet dat die Sally van hiernaast jullie uitgebreid heeft verteld dat hij hier wél vermoord is.

Marco: Ja, ben je vergeten dat de hele badkamer onder het bloed zat?

Lonneke: *[terwijl ze opstaat]* Alles zat... onder het bloed... Ik ga kijken... of het water... al heet is. *[af]*

Ronald: Nee jongens, volgens mij ligt dat geld hier nog niet zolang. De moordenaar heeft de vorige bewoner uitgehoord en toen die niets wilde zeggen. *[maakt een handeling dat hij zijn eigen keel doorsnijdt]*

Marco: O, hou óp! Hou alsjeblieft óp!

Ronald: En daarna is hij naar het geld gaan zoeken. Heeft ie niet gevonden, maar daar laat hij het beslist niet bij, daar ben ik van overtuigd.

Pinkie: *[Langzaam knikkend]* Als deze theorie van jou op waarheid berust, Ronald, dan kunnen we onze lol nog op. Dan kunnen we hem zeker nog een keertje hier verwachten.

Marco: *[angstig stemmetje]* Dan stel ik voor dat we dit huis zo snel mogelijk in de verkoop gooien.

Ronald: En wat wil je daar dan mee bereiken?

Marco: Nou, dat we hier dan niet meer wonen als hij langs komt.

Pinkie: Lieve schat, hij kan toch ook morgen langs komen. Of vanmiddag al. *[kijkt op haar horloge]*

Emma: *[Als ze nog niet klaar is met alles uittrekken houdt ze daar even mee op]*
We kunnen deze man natuurlijk ook het geld gewoon geven.

Pinkie: *[Zwaar verontwaardigd]* Hem het geld gewoon... géven?

Marco: Maar dan weet hij toch meteen wie we zijn?

Emma: Nóu én?

Marco: *[met een beetje hysterie in zijn stem]* Dan laat hij ons toch niet leven.
[maakt dezelfde 'hals doorsnijbeweging' als Ronald, alleen een stuk onbenulliger] Nou dan komt jouw droom gewoon uit, Ronald.

Pinkie: Wat je gewoon noemt.

Emma: Hebben jullie er wel eens bij stilgestaan dat al jullie mooie theorieën gewoon grote onzin is... *[kijkt hen één voor één aan]* Wie weet is die moord hier in huis heel ergens anders om gepleegd en is dit geld van een lief oud dametje, die niet in banken geloofde.

Marco: *[blij]* Ja! Waarom altijd de donkere kant ervan bekijken. *[heftig knikkend]*
Een lief oud dametje. Die heel vredig is gestorven en niemand ook maar iets over die doos met geld onder de vloer verteld heeft.

Ronald: Ja... Dat is natuurlijk ook mogelijk.

Emma: En dan heb ik nog een eenvoudig vraagje voor jullie.

Marco: *[Als ze niet meteen doorgaat. Obstinaat]* Nóu, vraag dan?

Emma: Vinden jullie het niet ontzettend toevallig dat die DVD in onze kast lag? Dit huis stond al ruim een maand leeg. Sally vertelde ons gisteren dat er, na die gruwelijke moord hier een schoonmaakploeg doorheen is gegaan. Maar die DVD blijft gewoon in die kast liggen... *[Kijkt hen weer even aan]* En dan dat luikje in de vloer. Dat heb ik vanmorgen vroeg nog eens goed bekeken. Je hoeft dit huis niet eens goed te doorzoeken en je vindt dat luikje al. Je strúikelt er haast over. Dus als het de moordenaar om het geld ging heeft hij wel erg armetierig gezocht. *[Geamuseerd]* Of hij moet hier met zijn blindengeleidehond hebben rondgelopen. Ik geloof er daarom helemaal niet in dat hier nog iemand naar dat geld komt vragen. *[Marco kijkt haar overgelukkig aan]* Maar ik vind ook niet dat we het moeten houden.

Marco: *[Zijn gezicht betreft meteen weer]* Maar we kunnen dit geld allemaal écht wel heel erg goed gebruiken, hoor lieverd.

Emma: Dat kan zijn, maar ik vind dat we 't aan een goed doel moeten schenken. Dan wordt er tenminste nog iets góeds meegedaan. We moeten het beslist niet houden. Geld verblind mensen. Ze verliezen er hun realiteit van het leven door. *[Kijkt even in de verte. Pakt haar blocnote en begint weer fanatiek te schrijven]*

Lonneke: *[op. Met een dienblad, waarop een theekan staat, 4 lege bekers, suiker]*

en enkele lepeltjes. Ze zet het blad op de tafel, gaat zitten en schenkt de 4 bekers en die van Emma vol. Zet ze voor iedereen neer. Doet 7 [ZEVEN!] schepjes suiker in haar thee, roert woest, neemt een slok en trekt een overdreven vies gezicht. Doet er nog 2 schepjes bij, roert weer woest, proeft, trekt een overdreven tevreden gezicht, gaat weer in de kleermakerszit zitten en lepelt dan met haar lepeltje de thee naar binnen. Uiteraard blijven de anderen doorgaan met hun teksten]

Marco: Nou, voor 5600 eurootjes wil ik de realiteit van het leven wel even kwijt zijn, hoor.

Pinkie: *[Misprijzend]* Aan 'n goed doel geven. Weet die meid wel hoeveel 5600 eurootjes zijn?

Marco: Zeg, Lonneke lieverd? Hoe vind jij 't eigenlijk dat we zoveel geld hebben gevonden?

Lonneke: Alles zat... onder het bloed.

Ronald: Dat moet je maar zo snel mogelijk vergeten, lieverd.

Pinkie: We bedoelen dat er heel veel geld in die doos zat Lonneke. Vind je dat niet fijn? Als we het onder elkaar verdelen krijg jij er ook een heleboel van.

Lonneke: Ik hoef... geen geld.

Marco: O? Weet je dat nou wel zeker, lieverd?

Lonneke: Ik krijg alles... wat ik nodig heb... van Ronald. *[Zucht diep]* Ronald mag... alles hebben.

Pinkie: Jongens, als we er nu eens over stemmen? Wie er voor het houden van het geld is en wie tegen. Iedereen die het geld wilt houden steekt zijn hand op. *[Hand omhoog]* Ik wil het houden.

Marco: *[Hand omhoog]* Ik ook.

Pinkie: Dat zijn er al twee.

Marco: Maar niet als die moordenaar terugkomt en met een slagmes gaat lopen zwaaien.

Lonneke: Alles zat... onder het bloed. *[Marco trekt gelijk zijn hand omlaag]*

Ronald: *[beetje bezorgd]* Dat moet je echt van je af zetten, hoor lieverd.

Pinkie: Ja, wil je het nou of niet?

Marco: *[Aarzelt]* Goed... Ik wil het ook houden. *[hand weer omhoog]*

Emma: Nou, ik niet.

Ronald: Diep in m'n hart ben ik het met Emma eens. Ik denk, net als zij dat dit geld ons niet gelukkig gaat maken.

Pinkie: *[obstinaat]* Waarom nou niet? Omdat het misschien het geld van een zware crimineel is? Laten we dan die theorie van Emma geloven en denken dat het van een heel lief oud dametje is.

Emma: *[Koud]* Wil je mij er niet in betrekken, lieverd.

Lonneke: Ik wil naar... Donald Duck.

Ronald: *[Iedereen kijkt haar aan]* Waar wil jij heen, lieverd?

Lonneke: Naar Donald Duck... Daar is het... heel leuk.

Emma: *[als Marco vragend de anderen aankijkt]* Ze wil naar Disneyland.

Ronald: Naar Disneyland?

Emma: Ja, dat heeft ze gisteren op de tv gezien. Daar lopen al die figuren van Disney rond.

Lonneke: Donald Duck... vind ik de leukste.

Ronald: Maar dat is in Amerika liefje.

Emma: Nee, da's Disneyworld. Disneyland is in Parijs. Daar ben je zo.

Marco: Nou, met dit geld is dat allemaal mogelijk, hoor schat. Wie weet gaan we wel met z'n allen.

Lonneke: *[ze glimlacht zwakjes]* Écht?

Ronald: *[Beetje kwaad]* Wat doe jij nou? Wil je ophouden die meid het hoofd op hol te brengen?

Lonneke: *[Kijkt opgetogen naar Ronald]* Gaan we écht?... Met z'n allen... naar Donald Duck?

Ronald: *[Kijkt nog even kwaad naar Marco]* Misschien, lieverd, misschien.

Lonneke: *[Zet haar beker op tafel en klapt, ongecontroleerd hard in haar handen]*
We gáán! We gáán!... O... Maar dan ga ik... hele mooie kleren... uitzoeken.
[Af]

Ronald: Heb je nou je zin?

Marco: Nou ja, je kan toch wel 'n keertje met d'r naar Parijs gaan.

Ronald: Maar die meid wil alles meteen. Die blijft van nu af aan alleen nog maar over die Donald Duck doorzeuren. *[Zuchtend]* Ik ga douchen. *[Af]*

Emma: *[Staat op]* En ik ga nog een uurtje maffen. *[Legt al haar kleren op de spreij, legt het blocnote erop en klemt de pen tussen haar tanden. Pakt dan de 4 punten van de spreij, gooit de hele bundel over haar schouder en af]*

Marco: Geloof jij echt dat die man hier terugkomt om ons te vermoorden?

Pinkie: Op die DVD vertelde hij dat er maar één overbleef. *[Grote ogen]* Wacht es... Hij had het over 'n hij, of 'n háár... Het kan dus ook 'n vrouw zijn. Ja, omdat wij het de hele tijd over 'n vént hebben.

Marco: Je bedoelt... dat die moordenaar een vróuw is? Maar als het 'n vrouw is die dat geld komt halen... dan is er toch helemaal geen probleem?

Pinkie: *[Zachtjes lachend]* O, je gaat met haar op de vuist.

Marco: Doe niet zo gek... Nee, ik bedoel... Als het 'n vrouw is... dan valt er toch mee te praten? Ik bedoel... vróuwen staan veel meer open voor een redelijk gesprek dan mannen. Tenminste, dat is mijn ervaring.

KORTE SCENE UIT HET DERDE BEDRIJF:

Ronald: Waarom gaat u niet even zitten? *[Duwt hem naar de bank en erin]* Dan gaan wij ook allemaal zitten en dan vertelt u ons even rustig wat u van deze zaak afweet.

Karel: *[beetje verbaasd]* Wat ik van deze zaak afweet? Over welke zaak heeft u het?

Ronald: *[zuchtend]* Goed. Vertelt u ons dan maar eerst waarvoor u langs bent gekomen?

Karel: Ja... Hoe kan ik u dat nou het beste vertellen?

Emma: *[zuchtend]* Wat is deze man vermoeiend zeg.

Karel: *[Kucht]* Wel... Ik werk bij de Italiaanse ambassade. Als tolk.

Emma: *[Geamuseerd]* Aáh. Molto bene.

Karel: *[Is er weer helemaal uit. Ronald en Marco kijken Emma nijdig aan]* Hè? O... *[Zuinig lachje]* Ja, ja. Molto bene. Zeer goed. Zeer goed. Eh... waar was ik?

Ronald: U werkte bij de Italiaanse ambassade. Als tolk.

Karel: Tólk?... Ah, ja. Natuurlijk. Tólk. Ja, dat ben ik. Nou ja, bén ik. Ik doe dat voor mijn beroep, begrijpt u wel? Nou en daardoor ben ik vaak in Italië. En zodoende zag ik pas gisteravond die brief, begrijpt u wel?

Marco: Nee meneer, we begrijpen er níets van!

Ronald: Over welke brief heeft u 't?

Karel: Ach... had ik u dat nog niet verteld? Over de brief waar waarschijnlijk alles om draait?

Ronald: *[zuchtend]* Meneer, wilt u mij een enorm plezier doen en ons over deze brief te vertellen?

Karel: Och... Daar is niet veel over te vertellen. Hij lag gisteren bij mij op de mat... Hij eh...

Ronald: Ja, ga door.

Karel: Nou... Die brief was van mijn vriend. Hij schreef me natuurlijk wel eens meer en ik was dan ook totaal niet verbaasd dat er een brief van hem bij mijn post zat, begrijpt u wel?

Marco: *[Verliest zijn geduld. Snauwend]* Hè, vertelt u ons nou toch wat er in die brief stond!

Emma: *[Als Karel Marco geschrokken aankijkt, zegt ze geamuseerd]* Daar heeft hij 's ochtends wel meer last van, meneer Berenklaauw. Zo gauw hij zijn eerste beker thee op heeft is dat weer weg.

Karel: Bruinbeer. Mijn naam is Bruinbeer. Zei u nou théé?... Maar eh... die mevrouw is toch koffie aan het zetten?

Ronald: *[Zo vriendelijkheid mogelijk]* Meneer... Wilt u alstublieft doorgaan met

uw verhaal.

Karel: *[Zuinig lachje]* Nou, verhaal... Het was alleen maar een eenvoudige brief, hoor.

Marco: *[heeft moeite vriendelijk te blijven]* Júist! En u wilde ons net gaan vertellen wat erín stond. Dus vertél!

Karel: O ja?... O... Ja, ja, wat er in de brief stond, ja... Dat wilde ik u net gaan vertellen, ja. Dat klopt. Ik verbaas me alleen over die nieuwsgierigheid van u.

Emma: Trekt u zich daar maar niets van aan hoor, meneer Steunbeer. Nieuwsgierigere mensen als hij bestaan er niet op deze wereld. *[Overdreven vriendelijk]* Nou, vertel verder. Wat stond er nou in die brief?

Karel: Hè?... O... Nou... In die brief stond...

Lonneke: *[op]* Wilt u melk?... Of alleen suiker... in uw koffie?

Karel: *[heeft zich naar Lonneke gekeerd]* Doet u maar alleen melk graag. En u heeft de koffie toch niet al te sterk gemaakt, is 't wel? *[Tot Ronald]* Ja, want van sterke koffie krijg ik altijd maagzuur.

Emma: ik krijg dat altijd van mensen die hun verhaal niet afmaken.

Karel: *[Tot Ronald]* Daar heb ik natuurlijk wel tabletten voor, maar die neem ik alleen in uiterste nood in. *[Tot Marco]* Ja, want medicijnen zijn wel goed voor 'n mens... *[Zuinig lachje]* maar je moet het natuurlijk niet overdrijven. *[Kijkt Emma aan]* Maar u lijkt mij een uitermate intelligente vrouw. U begrijpt vast en zeker wel wat ik bedoel?

Ronald: *[Kijkt Karel even aan. Zucht heel diep]* Lonneke zal er een beetje heet water bijdoen. Wil je dat doen voor deze meneer lieverd?

Marco: O, als je water gaat opzetten Lonneke, zet dan ook gelijk even thee. Dat heb ik liever dan koffie.

Lonneke: De waterkoker... staat al op.

Marco: Dan is het goed schat.

Emma: *[Knikt langzaam. geamuseerd]* Dit zou 'n toneelstuk kunnen zijn.

Karel: Een tonéelstuk? *[Kijkt Ronald vragend aan]*

Ronald: Let u maar niet op haar.

Emma: Nee, vooral niet doen. Ik ben de dorpsidiot maar. Ik wordt zo meteen weer in m'n hokje gezet.

Ronald: Gaat u alstublieft verder.

Karel: Waar was ik?... Ja, ik kan me nu helemaal niet meer herinneren wat u van me wilde weten. O ja... Ik weet het weer. Ik had een brief van mijn vriend gekregen. Nou, in die brief liet hij me weten...

Lonneke: Wie wil er... nog meer thee?

Ronald: *[ongeduldig pratend]* Maak maar thee en koffie voor iedereen, lieverd. Zo meteen zien we wel wie wat neemt. Maar ga alsjeblieft naar de keuken.

Lonneke: *[Kijkt Ronald beteuterd aan]* Ben je nou... boos op me?

Ronald: *[Sluit heel even zijn ogen en zucht diep]* Nee hoor, lieverd. Maar deze

meneer hier komt iets heel belangrijks vertellen.

Karel: *[Zuinig lachje]* Nou... Iets belangrijks. Ik kom eh...

Lonneke: *[Er komt een smalle glimlach op haar gezicht]* Is dit de meneer... die ons naar... Donald Duck brengt?

Karel: *[Kijkt Ronald verbaasd aan]* Wáár... breng ik jullie heen?

Ronald: Let u maar niet op haar.

Emma: Nog even en die man mag alleen nog maar op jou letten, Ronald.

Ronald: Wil je nu naar de keuken gaan, lieverd?

Lonneke: Maar ik wil weten... of deze meneer...

Marco: Die meneer vertelt je straks alles over Donald Duck liefje. Ga nou maar naar de keuken, hè.

Ronald: *[Kijkt Marco nijdig aan]* Nou doe je 't wéér! *[heel fel nu]* Belóóf haar toch niet van alles.

Marco: Maar ik wilde alleen maar...

Karel: *[overdreven begrijpend]* Óóóóó... Jullie denken dat ik de man ben, die de Donald Duck bezorgt. *[Als iedereen hem vragend aankijkt]* Nou, voor alle duidelijkheid, die ben ik niet hoor.

Ronald: We willen allemaal heel erg graag koffie, lieverd.

Lonneke: O, dus ik hoef... geen thee te zetten.

Marco: Jawel! Ik heb 's ochtends liever thee dan koffie.

Lonneke: Dus toch thee. *[af]*

Ronald: Meneer Bruinbeer.

Karel: Hè, eindelijk zegt iemand mijn naam goed. Maar noemt u mij maar gewoon Karel, hoor.

Ronald: *[zuchtend]* Ok, Karel dan... Kárel, luister naar me? Het is nog heel vroeg en we zijn gisteravond allemaal laat naar bed gegaan. We zijn dus erg moe. Daarom had ik graag...

Karel: Hé, wat toevallig, ik heb vannacht ook geen oog dicht gedaan. Ja... De inhoud van die brief bleef maar door mijn hoofd spoken.

Emma: *[Genietend]* Aáááááh! *[eigenwijs haar vinger omhoog]* Dé inhoud van de bríef! We zijn weer waar we wezen moeten. *[Nog meer genietend]* En we weten nu dát er een inhoud is. We maken vooruitgang.

Ronald: Ja en als jij nou even je kop houdt gaat Karel het ons misschien nog wel vertellen ook. *[Kijkt Karel weer met een glimlach aan]*

Karel: Nou ja... Mijn vriend schreef me dat er hier in zijn huis iets voor me klaar lag.

Ronald: *[Iedereen kijkt elkaar aan]* Hier... In dit huis... lag er iets voor u klaar?

Karel: Ja... Dát stond in die brief.

Marco: *[Ongeduldig]* Maar wát dan, man? Wát lag er hier dan in dit huis voor je klaar?

Karel: Er stond in die brief dat er hier... een DVD voor me lag.

Ronald: *[Iedereen kijkt elkaar aan]* Zei u nou DVD?

Karel: Ja, dát stond in die brief. Een DVD. Die lag hier voor mij klaar.

Ronald: Meneer... als wij u vertellen dat wij hier een DVD hebben gevonden.

[Marco kijkt hem verschrikt aan] Wat is uw reactie hier dan op?

Karel: *[Zichtbaar verheugd]* O... Nou, dan denk ik dat deze DVD voor mij is bestemd.

Ronald: Maar er staat geen naam op het hoesje. En op de DVD staat alleen maar muziek.

Karel: *[Flink verbaasd]* Alleen maar... muzíek?

Emma: Ja. Pavarotti. En 'n stukje later ook nog vrolijke carnavalsmuziek.

Karel: O... Daar ben ik dol op. Maar gaat het nu niet om. En eh... één ding begrijp ik niet helemaal...

Emma: *[Geamuseerd]* Vertelt u 't ons eens? Wat begrijpt u niet? Daarna vertellen wij u wat wij allemaal niet begrijpen.

Karel: Nou ja... Ik begrijp niet waarom hij mij een brief stuurt waar instaat dat er hier een DVD voor mij ligt?

Ronald: Ja, daar snap ik ook weinig van. Als deze DVD voor u bestemd was, waarom heeft hij dat schijfje dan niet gewoon naar u toegestuurd? Waarom ligt dat ding dan bij ons in de kast?

Karel: *[Kijkt Ronald aan. Knikt]* Precies wat ik dacht, meneer. Ik moet zeggen, u bent een uitermate intelligente man.

Emma: Ja, ja. Moet je 'm s avond eens meemaken, als meneer 'n biertje op heeft.

Karel: Dus eh... er stond alleen maar Pavarotti op... Vreemd... Heel... héél vreemd.

Ronald: Ja, dat vonden wij ook.

Emma: Vertel me nou eens, Karel... Wat had jij nou eigenlijk verwacht dat er op die DVD zou staan?

Karel: Ik heb wérkelijk geen idéé, mevrouw. Misschien wilde hij me, via deze DVD duidelijk maken dat ik nog geld van 'm krijg.

Marco: *[Iedereen kijkt elkaar aan]* Géld van hem krijgt? Krijgt deze man geld van ons Ronald?

Ronald: Niemand krijgt geld van ons Marco.

Karel: Nou... hij was mij anders nog een héleboel geld schuldig.

Marco: Nou, daar kan je dan naar fluiten, want hij is dood.

Karel: *[Kijkt Marco met grote ogen aan]* Dóód? Zei u nou dóód?

Marco: Ja. Vermoord. Vorige maand al, schat. Heb je helemaal geen rouwkaart gehad, of zo?

Karel: Nee. Toen zat ik in Afrika.

Emma: *[Geamuseerd]* Als Italiaanse tolk.

Karel: Néé! Ik was daar op vakantie. In Zimbabwe, aan het Karibameer. En gisteren ben ik pas teruggekomen.

Marco: Maar net zei je dat je in Italië zat.

Karel: *[Verbaasd]* Heb ik dat gezegd?... Nee, nee, dat moet u verkeerd verstaan hebben. Ik heb gezegd... dat ik voor de Italiaanse ambassade werk. Niet dat ik in Italië zat. Ja, ik kan toch niet op twee plaatsen tegelijk zijn, meneer. Is 't misschien mogelijk dat ik die DVD even mag zien?

Marco: *[beetje nerveus]* Waarom wil je die DVD zien? 't Is 'n doorgewone DVD, hoor schat. Niets bijzonders aan. *[Emma heeft de DVD uit een la van de kast gehaald, geeft hem aan Karel en gaat weer zitten. Marco heeft haar met grote ogen gevolgd]*

Karel: *[heeft de schijf al uit het hoesje gehaald]* Ja, een hele gewone DVD moet ik zeggen. Geen labels, niets. *[Zucht en kijkt Emma aan]* Pavarotti zei u?

Emma: *[grote smile]* Ja. Pavarotti. En carnevalsmuziek.

Karel: Ben ik héél erg onbeleefd als ik vraag waar hij precies lag?

Marco: Waarom wil je dat weten?

Karel: Nou... Misschien ligt er nog zo'n DVD.

Emma: In die kast ligt niets meer, hoor. Dat hebben we gisteren heel goed gecontroleerd.

Karel: *[Loopt naar de kast]* Lag die DVD in deze kast?

Ronald: Zeg, mag ik weten wat jij gaat doen?

Emma: Ja, wat ga jij doen knul?

Karel: *[Kijkt op de planken]* Nee, hier ligt niets. *[Hurkt]* Maar... hier ligt wel iets. *[Pakt de DVD]* Een DVD.

Emma: *[Grote ogen]* Hoe kan dát nou?

Ronald: Jij zal wel weer met je neus hebben gekeken. Hé zeg, wat bent u van plan? *[Karel staat al bij de DVD-recorder. Hij stopt de DVD erin en zoekt met zijn ogen naar de afstandsbediening. Ronald heeft ze al alle twee gepakt. Hij zet de tv en de recorder aan. Heel even geruis. Hij zet het geluid harder]*

Emma: *[ruis weg]* Hé, kijk nou zeg? Daar heb je dat figuur weer met dat clownsmasker op.

Stem: *[Dezelfde stem]* **Als het geld is gevonden dan mogen de vinders de helft delen... Zijn dat er velen?... Dan moet men het door velen delen... De andere helft is voor mijn vriend... Ik was hem veel geld verschuldigd... Hij heeft het verdiend...** *[Geruis. Ronald zet de recorder stop]*

Karel: *[Met een blij gezicht, zichzelf enthousiast aanwijzend]* Wel, die vriend ben ik dus.

Marco: *[cynisch]* Ja, ja...

Karel: *[Terwijl hij Ronald aankijkt]* Mag ik es vragen? Is er in dit huis misschien eh... geld gevonden?

Marco: *[Beetje zenuwachtig en snel pratend]* Géld gevonden? Néé hoor, hoe komt je d'r bij, schat?

Karel: Zeg, waarom doet u ineens zo zenuwachtig?

Marco: Ík? Zenuwachtig? *[onnatuurlijk lachje]* Hoe komt je daar nou bij?

Ronald: Zeg, Karel?... Stel nu eens? Ik zeg: stél... dat wij hier in huis wat geld hebben gevonden. Denk jij dan dat dat geld van die vriend van jou is?

Karel: O... Dus u heeft hier, in dit huis geld gevonden?

Ronald: Dat zeg ik niet. Ik zei, stél!

Emma: Wij hebben hier onder de vloer een schoenendoos met 28.000 euro gevonden, Karel. *[Marco en Ronald kijken haar verschrikt aan. Karel glimlacht heel breed]* Zo! En nu mag jij ons gaan vertellen van wie dit geld is!

Karel: Hiervoor ga ik eerst even zitten. *[Al knikkend]* Ja... Ik denk dat ik u wel met dit probleem kan helpen, ja. *[knikkend. Hij haalt diep maar kalm adem]*

Marco: Ja, hou d'r vooral de spanning in.

Karel: Dat geld was van mijn vriend.

Ronald: Van die Alex. Die hier voor ons heeft gewoond?

Karel: *[Lichte verbazing]* O... U kent hem bij naam.

Emma: Nee, dat heeft de buurvrouw ons verteld. Dat hij Alex heet dus.

Karel: *[Zijn ogen lichten even op]* Is dat een vrouw met rood haar, die verschrikkelijk plat praat?

Emma: *[Geamuseerd]* Één en dezelfde, jongen.

Karel: Deze vrouw heb ik hier 'n keertje bij Alex ontmoet. Een héle nare dame, dat kan ik u wel vertellen. Heeft ook zo'n eigenaardig stopwoordje. Jóh! Jóh! Jóh! En dat gaat dan de hele tijd door. Gék word je ervan.

Emma: *[wijst hem met wijsvinger aan. Geamuseerd]* Dat is ze.

Marco: Ja, maar we hebben 't nu even niet over onze rooie buurvrouw, maar over jou. Wat weet jij allemaal van dit geld af... Kárel?

Emma: *[Geamuseerd]* Nou, dat die poen van zijn vriend Alex was, dat vertelt hij je net.

Marco: Ja, maar wat ik graag wil weten is hoe die vriend Alex aan al dat geld is gekomen? *[Kijkt Karel overdreven vragend aan]*

Karel: O, maar dat wil ik u met alle plezier vertellen, hoor. *[Kijkt hen één voor één aan]*

Marco: O, ik word gék van die man.

NOG EEN KORTE SCENE UIT HET DERDE BEDRIJF:

Pinkie: *[Op. Gekleed in een wit pak - het liefst met een smal krijtstreepje. Zwart zijden overhemd, waarvan de manchetten uit haar mouwen steken. Een grote*

kleurrijke stropdas. Rode schoenen. Een platinablonde krulletjespruik, die tot halverwege haar rug hangt. Een hard-paarse vilthoed, die ze ver tot over haar ogen heeft getrokken. Ze heeft vuurrode lippen en nagels. En een kolossale zonnebril op. Ze blijft in de deuropening staan. Handen diep in de broekzakken. Ze praat met een diepe hese stem] Zo, zo... Ik heb ze in één keer allemaal bij elkaar.

Emma: *[Iedereen staart haar verbaasd aan]* Wie ben jij nou weer?

Pinkie: Da's niet belangrijk meid. Waar 't om gaat is... wie zijn jullie?

Ronald: Ja zeg, maak 't nou 'n beetje. Wie bent u en wat komt u hier doen? Hoe bent u hier eigenlijk binnengekomen?

Pinkie: *[Scheve glimlach]* Gewoon met 'n sleutel.

Marco: En hoe komt u aan die sleutel?

Pinkie: O, die heb ik al heel lang.

Marco: Van wie heeft u die gekregen dan?

Pinkie: Ja, gaan we hier 'n beetje over sleutels ouwehoeren of gaan we 't over de doos met inhoudt hebben?

Marco: *[Grote ogen]* Dóós? *[De anderen aankijkend. Met een uitgestreken smoelwerk]* Een doos met inhoudt? Over welke dóós heeft ze het Ronald?

Pinkie: Je gaat toch niet onnozel lopen doen, hè mannetje? Ik heb het over... dé doos. En jullie weten precies wat ik daarmee bedoel.

Ronald: Zeg... Bent u soms de laatste die over is?

Pinkie: *[Scheve glimlach]* Dat klopt. Iedereen heeft het loodje gelegd. Ook Alex. Alex was de laatste. Hij dacht slim te zijn, maar ik was 'm te glad af. Net zoals ik Carl Heinz te glad af was.

Marco: Carl Heinz?

Pinkie: Ja, dat was de handlanger van Alex. Die dacht mij in de maling te kunnen nemen, maar hij had niet op die trein gerekend. Toen die keihard voorbij was gereden lag er alleen nog maar rosbief over de rails verspreid. En zo eindigen jullie ook als je me niet gauw die doos geeft.

Marco: *[Zwaar onder de indruk, tikkeltje nerveus]* Heeft u... Heeft u Alex vermoord?

Pinkie: Nee. *[Scheve glimlach]* Alex heeft zichzelf vermoord.

Ronald: Kunt u misschien iets duidelijker zijn?

Pinkie: Ja, daar heb ik allemaal geen tijd voor, hoor. Ik kom hier voor de doos en nergens anders voor.

Sally: Joh! Wie ís dat rare mens?

Pinkie: Dit rare mens is iemand die álles van de DVD afweet. Ook weet, dat hij dáár in die kast lag. *[kijkt ze allemaal even aan. Ronald, Marco en Emma kijken veelbetekenend naar elkaar]* En ik weet ook van de rijm af, die op die DVD staat.

Karel: O... die rijm heeft u ook gehoord.

Pinkie: Wie ben jij?

Marco: Ja, die man zal jij niet kennen.

Karel: Waarom zou zij mij kennen. Ik ken haar helemaal niet. Nooit gezien.

Pinkie: *[scheve glimlach]* Ja, blijf jij daar maar in geloven mannetje.

Karel: Maar ik kén u écht niet, mevrouw. Maar het is duidelijk dat u de inhoudt van de DVD kent. Nou, dan kan ik u vertellen dat er nog een tweede DVD is gevonden mevrouw.

Pinkie: Zo, zo... Hóógst interessant.

Karel: Ja, zo kunt u dat gerust betitelen, mevrouw. En op die tweede DVD staat dat ik...

Pinkie: *[Handgebaar]* Niet relevant. Ik weet uit hele goeie bron dat jullie de doos hebben gevonden. En voor die doos, mét... inhoudt ben ik gekomen. *[scheve glimlach]* Ik kom hem ophalen. Dus... waar is die doos?

Ronald: En denk jij echt dat wij die doos zomaar aan je gaan geven?

Pinkie: *[Scheve glimlach]* O ja! Dat weet ik bijna zeker!

Ronald: Wat zeggen jullie ervan? *[Hij wil langzaam overeind komen]* Zullen we deze bijdehante meid er even uitgooien?

Pinkie: *[Haalt vliegensvlug haar hand uit haar broekzak. Erin heeft ze een klein kaliber pistool. Scherpe stem]* Blijf zitten waar je zit.

Sally: En verroer je niet. *[Meteen een zenuwachtig lachje er achteraan. Dat ook weer abrupt stopt]* Sorry hoor, maar ik begin hier 'n klein beetje zenuwachtig van te worden.

Pinkie: Goed zo. *[Loopt op Sally af, korte handeling met haar pistool]* Opstaan jij! *[Sally doet dat. Pinkie slaat stevig een arm om haar middel en duwt de loop van het pistool tegen haar slaap]* Dan moet ik jou hebben. *[Sally haalt, met grote angstogen stokkend adem]* Vertel me onmiddellijk waar de doos is, anders schiet ik je een heel klein gaatje in je hoofd. *[Sally begint van angst te piepen. Lonneke komt in de deuropening staan. Overziet de situatie en begint smalletjes te glimlachen]*

Sally: *[met een benepen stemmetje]* Maar ik weet hele-gaar van geen doos af.

Pinkie: *[Scherpe stem]* Je liegt!

Sally: *[Benepen stemmetje]* Nee, ik lieg niet, ik hoor hier geeneens.

Pinkie: Waarom ben je hier dan?

Sally: *[Benepen stemmetje]* Ik kwam hier alleen maar effe langs wippen.

Pinkie: O... Nou, ik maak geen enkel onderscheid. Ik schiet jou evengoed dood als hier niemand opstaat om die doos even te halen en aan mij te geven.

Sally: *[Haar stemmetje klinkt nu overdreven zielig]* Maar ik heb hele-gaar niks gedaan. Ik woon hiernaast. Ik... Ik... Ik heb met hunnie-hier hele-gaar niks te make.

Karel: Ja... En, eh... dat kan ik bewijzen.

Pinkie: Jij mag zo meteen bewijzen hoe goed je bent in het vastbinden van deze

figuren hier.

Ronald: *[Grote ogen]* Vástbinden? Gaat u ons... vastbinden?

Pinkie: Jazeker! Zodat jullie me niet meteen achterna kunnen komen als ik er met die doos met poen vandoor gaat.

Sally: *[Benepen stemmetje]* U gaat mij toch niet echt neerschieten, hè mevrouw? Ik ben het afgelopen jaar een heel braaf meisje geweest.

Pinkie: Volgens mij ben jij in je hele leven nog niet één minúút een braaf meisje geweest. *[Richt het pistool op Ronald. Harde stem]* Nóu? Komt er nou nog wat van, of hoe zit 't? *[Lonneke loopt met een glimlach kalm op Pinkie af en pakt haar ((in één simpele beweging)) het pistool af. Daarna geeft ze het aan Ronald. Iedereen ziet het in pure verbazing gebeuren]*

Ronald: *[Kijkt verbaasd van het pistool heel even naar Lonneke, maar is meteen alert]* Zó! En nu hebben wij het pistool. *[Hij richt het op Pinkie. Die begint zachtjes te lachen. Marco, Emma en Ronald kijken haar verbaasd aan. Pinkie trekt met een grote grijns in één beweging haar hoed en pruik af, zet haar zonnebril af en vorkt met haar hand door haar haren. Marco, Emma en Ronald kijken haar met uitpuilende ogen en open monden aan]*

Ronald: Pínkíe!?! *[Hij kijkt Lonneke aan. Zijn mond staat nog steeds van verbazing open]* Wanneer zag jij dat het Pinkie was?

Lonneke: Meteen toen... ik binnenkwam.

Marco: *[Opgelucht]* Ik heb het al eens eerder gezegd, die meid is slimmer dan jullie denken.

Ronald: Dat pistool is zeker nep.

Pinkie: *[geamuseerd]* Toneelpistool.

Emma: Hoe kom je aan die kleren?

Pinkie: Dit is mijn pak voor die rol als binnenhuisarchitect.

Ronald: En heb je die net even snel aangetrokken?

Pinkie: Nee, die had ik al aan. Ik ben vannacht bij Peter blijven slapen.

Emma: Dan ben je ook vroeg je nest uit.

Pinkie: Ja, ik moet vandaag het eerste bedrijf uit m'n hoofd leren. We hebben om negen uur al de eerste repetitie. Ik ga douchen. *[Loopt naar de hal]*

Ronald: Hoe kwam je nou op dat dwaze idee om ons de stuipen op het lijf te jagen?

Pinkie: *[Scheve glimlach]* Gewoon 'n opwelling. Ik hoorde jullie in de kamer en toen dacht ik, ik ga een geintje met ze uithalen.

Sally: *[Beetje kwaad]* Nou, leuk geintje. *[Haalt heel langzaam adem]* Maar nu zijn wij aan de beurt, hè Karel? *[Iedereen kijkt van Sally naar Karel]*

Karel: *[Hier verandert Karel van een zenuwachtig mannetje in een zelfingenomen rotzak. Terwijl hij overeind komt haalt hij een knots van een pistool van onder zijn colbert vandaan en richt dat op de groep]* Ja, want deze ongein heeft nu lang genoeg geduurd. *[Ronald, Emma, Marco en Pinkie kijken Karel met grote*

verbaasde ogen aan. Lonneke loopt met een verbeten trek op haar gezicht op Karel af]

Ronald: Lónneke! Néé! *[Lonneke stopt meteen en kijkt Ronald verbaasd aan]* Dat pistool is écht, lieverd.

Karel: Ja, dat kun je wel zeggen, ja. *[Laat zijn pistool even heen en weer bewegen]*
Hier komen echte kogels uit schatje. *[Lonneke blijft doodstil staan]*

Marco: Wie bent u?

Karel: *[Grijnst zelfverzekerd]* Die meid daar *[Hoofdknikje naar Pinkie]* had het bijna goed. Ik ben de laatste van de vijf. Die andere klootzakken hebben inderdaad allemaal het loodje gelegd. En Carl Heinz... *[Grijns]* Die bestónd ook. Alleen heette hij Bruno. En die lul is niet onder een trein terechtgekomen maar in een ijsmachine gevallen. Ja, niet uit eigen vrije keus, hoor... Hij kreeg een klein duwtje. *[Een kort geniepig lachje]* Van mij. Het witte roomijs veranderde meteen in aardbeienijs. Dat had je moeten zien, was wérkelijk een prachtig gezicht. *[geniepige lachje]*

Emma: En dat geld is natuurlijk ook niet in een casino gewonnen.

Karel: Nee, je had 't helemaal bij het goeie end, darling. Dat geld was van een man, die meer geld had dan hij wist. Die 28.000 eurootjes kon missen als kiespijn. Maar kiespijn zal hij nooit meer krijgen, want ook hem heb ik koud gemaakt. Alleen begrepen we geen sodemieter van dat raadseltje op die verdomde DVD.

EN ZO EINDIGT HET STUK:

Ronald: Waar blijft die Pinkie nou? Die had allang hier moeten zijn. *[loopt naar de hal en botst bijna op Lonneke, die een picknickmand in haar handen heeft. Ze zet de mand op tafel. Ronald en de anderen kijkt haar vragend aan]*

Lonneke: *[glimlachend]* Ik zei toch... dat ik een... verrassing had.

Ronald: Maar waarom heb je die picknickmand op tafel gezet, lieverd?

Lonneke: *[Theatraal handgebaar, nog steeds glimlachend]* Maak de mand... maar open Ronald.

Ronald: *[opent het deksel. Zijn ogen sperren zich wagenwijd open. Marco en Emma kijken met hem mee en reageren op dezelfde manier]*

Emma: Maar dat zijn al die honderdjes uit de doos. *[ze pakt er een en bekijkt het bijjet]*

Ronald: *[Als ze allemaal vragend Lonneke aankijken]* Waar komt al dit geld vandaan lieverd? Dat hebben die twee toch meegenomen.

Lonneke: Ik heb de hele... nacht geknipt.

Ronald: Wil jij beweren... Dat jij...

Marco: Lieverdje toch! Zijn al die biljetten in die doos vals. *[Lonneke knikt glimlachend]*

Ronald: Maar... Maar hoe dan?

Emma: Jullie begrijpen ook helemaal niks ook, hè? Stelletje onbenullen! *[kijkt geamuseerd naar Lonneke en wijst naar de mand]* Jij bent vannacht al die honderdjes, die daar in die mand zitten vannacht allemaal uit wezen knippen hè?

Lonneke: Ja, ik dacht, ik knip... ze allemaal, precies zo... als het echte geld op maat.

Ronald: Maar waar heb je dat dan allemaal uitgeknipt lieverd?

Lonneke: Uit krantenpapier... Er lagen er genoeg... in het berghok.

Emma: Ja, en toen heeft ze op ieder bundeltje een écht honderdje gelegd. Met een elastiekje eromheen?

Lonneke: Ja, elastiekjes... genoeg in m'n kamer.

Emma: Ik heb jullie al vaker gezegd, die meid daar heeft veel meer in haar mars dan jullie ook maar doen vermoeden.

Ronald: *[nog steeds verbaasd]* Maar waarom hebben die twee dat dan niet gezien? Dat er onder de echte honderdjes krantenpapier zat, bedoel ik.

Emma: Daar waren ze gewoon te stom voor. En hadden veel teveel haast hier weg te komen.

Marco: *[Met weer grote verbaasde ogen]* Die meid is soms zó ontzettend slim. *[Ploft op de bank neer. Blazend lachje]* Nou, dan hebben die twee rotzakken alleen maar namaak-honderdjes. Van krantenpapier. *[lacht schaterend]*

Ronald: Dat heb je heel knap gedaan lieverd. *[hij trekt Lonneke tegen zich aan en geeft haar 2 dikke zoenen op haar wangen. Lonneke glundert]*

Lonneke: *[kijkt omhoog naar hem]* Ik wil naar... Donald Duck.

Marco: Maar wacht es fff? Als die twee nou zo meteen ontdekken dat het allemaal krantenpapier is? *[paniek in zijn ogen]* Dan komen ze terug en dan...

Ronald: Ja zeg, we zullen ons door dat stel toch zeker niet twee keer laten verrassen.

Lonneke: Gaan we nou morgen... naar Donald Duck?

Pinkie: *[op]* Ik... *[hijg...]* Ik... *[hijg...]* wil een heel groot... *[hijg...]* glas met water. *[ploft op de bank neer]*

Marco: Waarom hijg jij zo?

Pinkie: Ze hebben me 2 kilometer ver... *[hijg...]* met de auto meegenomen... *[hijg...]* En me er daar uitgegooid. *[hijg...]* Ik heb de hele weg... *[hijg...]* terug hierheen hardgelopen. Wáter please?

Marco: We hebben al het geld weer terug. *[hij pakt de mand op en houdt die onder de neus van Pinkie]*

Pinkie: *[grote verbazing]* Hoe kan dat nou? *[hijg...]* Ik heb met... *[hijg...]* eigen ogen gezien dat... *[hijg...]*

Marco: Het komt allemaal door Lonneke. *[als Pinkie Lonneke aankijkt, knikt ze enkele keren, glimlachend]*

Pinkie: Maar hoe dan? *[hijg...]*

Marco: Lang verhaal. *[zet de mand weer terug]*

Emma: Ja, ik vind dat je even een telefoontje moet gaan plegen Ronald.

Ronald: Hè? Waar naartoe?

Emma: Naar Transavia. En dan regel je 5 tickets naar Parijs. Die zus van jou heeft ervoor gezorgd dat we al het geld weer terug hebben. Dan moeten we morgen ook echt naar Disneyland gaan. Dat heeft ze verdiend.

Marco: Ja Ronald, Dóén!

Pinkie: Maar ik moet morgen repeteren.

Emma: Dat worden dan 4 tickets Ronald.

Pinkie: Néé! Ik wil ook mee! Maar eerst wil ik water! Ik sta helemaal droog!

Marco: Ja, dat haal ik zo voor je. Eerst moet Ronald even bellen.

Ronald: Met hoe velen gaan we nu?

Pinkie: Met ons vijven, ik meld me ziek. *[Ronald pakt zijn mobiel]*

Lonneke: *[Kijkt Ronald stralend aan]* Gaan we écht?

Ronald: Ja, lieverd. Morgen gaan we met z'n allen naar Donald Duck.

**Er bestaat vast wel muziek, die je in Disneyland overal kan horen.
Deze muziek spelen graag. Metéén en keihard!**

DOEK dicht

**Als het doek weer open gaat staat iedereen in een mooie waaier op
toneel en buigt dankbaar voor het overdonderende applaus.
Lonneke staat in het midden, met een Donald Duck T-shirt aan. In
haar armen heeft ze een grote Donald Duck.**

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto